

# Zjevení Ježíše Krista – číslo patnáct

## *Sedmá pečeť a odpečetění prorocké pravdy*

Jeff Pippenger

2023-11-13

A když otevřel sedmou pečeť, nastalo v nebi mlčení asi na půl hodiny. A viděl jsem těch sedm andělů, kteří stáli před Bohem; a bylo jim dáno sedm polnic. A jiný anděl přišel a postavil se u oltáře, máje zlatou kadidelnici; a bylo mu dáno mnoho kadidla, aby je obětoval spolu s modlitbami všech svatých na zlatém oltáři, který byl před trůnem. A dým kadidla, jenž vystupoval s modlitbami svatých, vystoupil před Boha z ruky anděla. A anděl vzal kadidelnici, naplnil ji ohněm z oltáře a vrhl jej na zem; i nastaly hlasy a hromy a blesky i zemětřesení. Zjevení 8,1–5.

Zabýváme se vylitím svatého ohně z nebeské svatyně v době dějin, kdy Spojené státy přivedou dolů nesvatý oheň z prvního nebe. Zjevení toho, co promluvílo sedm hromů ve Zjevení desáté kapitoly, mělo být zapečetěno až do doby těsně před uzavřením doby milosti. Doba milosti je rovněž představena jako stojící na prahu svého uzavření, když je otevřena sedmá pečeť.

I řekl mi: Nezapečeťuj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať ji činí ještě; kdo je poskvrněný, ať je poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať koná spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě. Zjevení 22,10.11.

Otevření sedmé pečeti nastává, když se sedm andělů připravuje zatroubit.

A sedm andělů, kteří měli sedm polnic, se připravilo, aby zatroubili. Zjevení 8,6.

Když se uzavře doba milosti, „nikdo“ není „schopen vstoupit do chrámu“, neboť Kristova přímluva za hříchy lidí skončila. Doba milosti se uzavřela a sedmi andělům je přikázáno vylít číše Božího hněvu.

A chrám se naplnil dýmem od slávy Boží a od jeho moci; a nikdo nemohl vejít do chrámu, dokud se nedokonalo sedm ran sedmi andělů. A uslyšel jsem z chrámu veliký hlas, který pravil sedmi andělům: Jděte a vylijte číše hněvu Božího na zem. Zjevení 15,8; 16,1.

Nic nenasvědčuje tomu, že by se sedm andělů, kteří troubí na sedm polnic ve Zjevení v kapitolách devět až jedenáct, lišilo od sedmi andělů, kteří vylévají sedm posledních ran. Naopak, prorocké charakteristiky soudů znázorněných sedmi polnicemi odpovídají místu a účinkům sedmi číší Božího hněvu v šestnácté kapitole. Jako ještě přímější spojitost jsou soudy polnic přímo nazvány ranami.

A ostatní lidé, kteří nebyli těmito ranami usmrceni, přece nečinili pokání ze skutků svých rukou, aby se neklaněli démonům a modlám ze zlata, stříbra, mědi, kamene a dřeva, které nemohou ani vidět, ani slyšet, ani chodit. Zjevení 9,20.

Otevření sedmé pečeti je záměrně zasazeno do kontextu blízkosti ukončení doby milosti. Sedmá pečeť představuje druhého svědka toho, co sedm hromů „promluvílo“ a co bylo Janovi i Pavlovi zakázáno zapsat.

A vykřikl mocným hlasem, jako když řve lev; a když vykřikl, sedm hromů vydalo své hlasy. A když těch sedm hromů vydalo své hlasy, chtěl jsem psát; ale uslyšel jsem hlas z nebe, který mi řekl: Zapečeť to, co promluvílo těch sedm hromů, a nepiš to. Zjevení 10,3.4.

To, co bylo „vyřčeno“ sedmi hromy, bylo zapečetěno, a ve dvacáté druhé kapitole mělo být prorocství, které bylo v knize Zjevení zapečetěno, odpečetěno; a stejně jako v případě sedmé pečeti mělo být odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti.

Sestra Whiteová uvádí, že zapečetění toho, co „promluvílo“ sedm hromů, představovalo tentýž čin Lva z kmene Judova, jako tehdy, když přikázal Danielovi, aby zapečetil svou knihu až do času konce. Kniha Daniel a Zjevení jsou touž knihou a ve Zjevení je Ježíš představen jako Lev z kmene Judova, když otevírá knihu zapečetěnou sedmi pečetěmi; a tak to byl Lev z kmene Judova, kdo také přikázal Danielovi, aby svou knihu zapečetil až do času konce. Lev z kmene Judova je Ten, kdo pečeť a odpečeťuje své Slovo, neboť On je Slovo.

„Poté, co těchto sedm hromů promluvílo svými hlasy, přichází k Janovi, stejně jako k Danielovi, pokyn ohledně malé knížky: „Zapečeť to, co promluvílo sedm hromů.““ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

Vnitřní důkazy v knihách Daniel a Zjevení ukazují, že sejmutí sedmé pečeti je druhým svědectvím o odpečetění toho, co vyslovilo sedm hromů. Jak odpečetění knihy Daniel, tak odpečetění knihy zapečetěné sedmi pečetěmi ukazují, že pravdy zjevované při odpečetění prorockého poselství mají postupnou povahu. Proto to kniha Daniel označuje jako rozmnožení poznání a kniha Zjevení to zobrazuje jako snímání jedné pečeti za druhou.

Je to světlo, které září stále jasněji až do plného dne.

Stežka spravedlivých je jako zářící světlo, které svítí stále více až do plného dne. Přísloví 4,18.

Když je „pravda“ odpečetěna, děje se tak postupně.

„Jestliže bylo nutné, aby si Boží lid dávných dob často připomínal Jeho jednání s ním v milosrdenství i soudu, v radě i napomenutí, pak je stejně důležité, abychom rozjímali o pravdách sdělených nám v Jeho Slově,—pravdách, které, budou-li dbány, povedou nás k pokoře, poddanosti a poslušnosti vůči Bohu. Máme být posvěcováni skrze pravdu. Boží slovo předkládá zvláštní pravdy pro každý věk. Božím jednáním s Jeho lidem v minulosti bychom měli věnovat pečlivou pozornost. Měli bychom se učit lekcím, které nás mají naučit. Nemáme se však s nimi spokojit. Bůh vede svůj lid krok za krokem. Pravda je postupná. Upřímný hledač bude neustále přijímat světlo z nebe. Co je pravda? to by mělo být stále naší otázkou.“ Signs of the Times, 26. května 1881.

Na konci července 2023 se začalo odpečeťovat Zjevení Ježíše Krista.

Stejně jako v případě sedmé pečeti a také výroků sedmi hromů je Zjevení Ježíše Krista odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti. Poskytuje třetí svědectví téhož poselství, znázorněného sejmutím sedmé pečeti a sedmi hromy. Tato tři znázornění v knize Zjevení jsou třemi svědky, kteří se spojují, aby tvořili poselství Zjevení Ježíše Krista. Odpečetění těchto tří svědků je postupné. Také jeho účinky jsou postupné.

„Poslušnost vůči Božímu zákonu je posvěcení. Mnozí mají o tomto díle v duši mylné představy, avšak Ježíš se modlil, aby jeho učedníci byli posvěceni skrze pravdu, a dodal: ‚Tvé slovo je pravda‘ (Jan 17,17). Posvěcení není okamžité, nýbrž postupné dílo, právě tak jako je poslušnost trvalá. Dokud na nás satan naléhá svými pokušeními, bude třeba znovu a znovu svádět boj o přemožení vlastního já; avšak poslušností bude pravda posvěcovat duši. Ti, kteří jsou věrni pravdě, přemohou skrze zásluhy Kristovy každou slabost charakteru, která je vedla k tomu, že byli utvářeni každou proměnlivou životní okolností.“ Faith and Works, 85.

Postupný rozvoj porozumění Zjevení Ježíše Krista začal být zveřejňován na konci července 2023. Proces porozumění pravdám, které tehdy začaly být zveřejňovány, započal krátce po 18. červenci 2020.

Pravda, jež je vyjádřena v poselství o rozpečetění sedmé pečeti, se vztahuje k mezníku Půlnočního volání. Půlnoční volání v dějinách milleritů bylo postupným rozvíjením pravdy a tuto skutečnost lze doložit historickým přehledem díla Samuela Snowa. Ježíš znázorňuje hnutí třetího anděla prostřednictvím hnutí prvního anděla, neboť vždy znázorňuje konec počátkem.

Pravdy, které se spojují a utvářejí poselství Půlnočního volání, jsou porozuměním tomu, kdo je Bůh, a tomu, jak je Jeho charakter představen v Jeho Slově. Tyto pravdy zahrnují i velmi podrobný popis historického procesu, který naplní ti, kdo nakonec budou hlásat poselství Půlnočního volání. Skryté dějiny sedmi hromů jsou tím, co tento historický proces určuje. Sedmá pečeť je součástí tohoto podrobného historického procesu, avšak její zjevení je zaměřeno na časové období, které začíná tehdy, když je poselství Půlnočního volání završeno, a tím označuje okamžik, kdy je dokonáno zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Postupné odnímání sedmé pečeti začíná tehdy, když je poselství Půlnočního volání plně rozvinuto, jak to ilustruje exeterské táborové shromáždění v létě roku 1844. Tyto články představují vaše osobní pozvání, abyste přišli na exeterské táborové shromáždění.

Když je otevřena sedmá pečeť, je oheň z oltáře vržena na zem a nastávají „hlasy, hřmění, blesky a zemětřesení“. „Hlas“ představuje polnici.

Volej z plného hrdla, nešetři se, pozdvihni svůj hlas jako polnici a oznam mému lidu jejich přestoupení a domu Jákovovu jejich hříchy. Izajáš 58,1.

Hlas polnice označuje poselství, které varuje před blížícím se soudem. Když Izajáš prikazuje Božímu lidu, aby pozdvihl svůj hlas jako polnici, mají hlasitě „volat“. Poselství Půlnočního volání je odpečetěno těsně před hodinou zemětřesení nedělního zákona. Poselství Půlnočního volání, které je odpečetěno těsně před brzy přicházejícím nedělním zákonem, je poselstvím, které vzrůstá v mocné volání. Když Izajáš říká: „Volej z plna hrdla,“ odkazuje na spojení mocného volání třetího anděla, které je druhým hlasem připojujícím se k poselství Půlnočního volání. Mocné poselství

hlasitého Půlnočního volání je varováním sedmé polnice, která je třetím běda. Boží lid musí rozumět tomu, že když zazní ono poselství polnice, nachází se v posledních okamžicích své doby milosti. Proto je Izajášův příkaz varováním, aby se připravili na uzavření doby milosti, varováním, že soud polnice třetího běda islámu má brzy dopadnout na Spojené státy za to, že odmítly Boží sobotu. Při nedělním zákonu Půlnoční volání, které je prvním ze dvou „hlasů“ v osmnácté kapitole Zjevení, vzrůstá v mocné volání. Zatímco jsou povolávány ven další Boží děti, které jsou dosud v Babylóně.

„Pravda pro tuto dobu, poselství třetího anděla, má být zvěstována mocným hlasem, to znamená s narůstající silou, jak se blížíme k veliké závěrečné zkoušce.“ The 1888 Materials, 710.

„Vzrůstající moc“ „mocného volání“ třetího anděla byla na Sinaji předobrazena tehdy, když Desatero přikázání vyhlásil sám Jehova. Polnice v tomto dějinném obraze nabývala na síle, jak se hora třásla a zahalovala se dýmem. Strach byl tak veliký, že se i Mojžíš velmi třásl. Lid tehdy ve strachu pozvedl své „hlasy“ a prosil, aby Boží „hlas“ přestal znít.

a zvuk polnice a hlas slov; jehožto hlas ti, kteří jej slyšeli, prosili, aby k nim slovo již více nemluvalo; (neboť nemohli snést to, co bylo přikázáno: A dotkne-li se hory byt' jen zvíře, bude ukamenováno nebo probodnuto šípem. A tak hrozné bylo to vidění, že Mojžíš řekl: Převelice se bojím a třesu se.) Židům 12:19–21.

„hlas“, který „oni“ „slyšeli“, představuje „hlas“ výstražného poselství třetího anděla. V děsivé úzkosti odpověděli svými vlastními „hlasy“. Hlasy při nedělním zákonu jsou rovněž znázorněny pošetílými pannami, které žádají o olej, a hlasy moudrých panen jim říkají, aby si šly koupit samy pro sebe. Při uzavření doby lidské milosti „hlasy“ těch, kteří poznávají, že jsou ztraceni, jako pošetilé adventistické panny při nedělním zákonu, volají ke skalám a horám, aby na ně padly. Nedělní zákon je předobrazně znázorněn vydáním zákona na hoře Sinaj.

„Při podivuhodných projevech božské moci při oné slavnostní příležitosti — když tajemné zvuky polnice sílily a stávaly se stále strašnějšími, když hromové rány duněly od svahu ke svahu každé hory, když záblesky blesku osvětlovaly přísné a velebné výšiny a na vrcholu Sinaje se uprostřed oblaku, bouře a husté temnoty zjevovala sláva Boží jako stravující oheň — při těchto znameních Jehovovy přítomnosti ochabla srdce Izraele strachem a celé shromáždění ‚stálo opodál‘. I Mojžíš zvolal: ‚Velice se bojím a třesu se.‘ Potom nad zápasícími živly zazněl hlas Jehovův, který vyhlášoval deset přikázání svého zákona.

„Když velké Boží zrcadlo zjevilo izraelskému lidu jejich pravý stav, jejich duše byly přemoženy hrůzou. Strašlivá moc Božích výroků se zdála být více, než by jejich rozechvělé tělo mohlo unést. Prosili Mojžíše: ‚Mluv ty s námi, a budeme poslouchat; ale ať s námi nemluví Bůh, abychom nezemřeli.‘ Když před nimi bylo předloženo velké Boží pravidlo práva, uvědomili si jako nikdy předtím urážlivou povahu hříchu a svou vlastní vinu před zrakem čistého a svatého Boha.“ Signs of the Times, 3. března 1881.

Když je oheň z oltáře svržen na zemi, zaznívají „hlasy, hřmění, blesky a zemětřesení“. „Hřmění a blesky“ jsou symboly Božích soudů. Při nedělním zákonu Spojené státy zcela naplní svůj „kalich

nepravosti“ a „národní odpadlictví bude následováno národní zkázou“. „Kalich nepravosti“ se naplní ve čtvrtém pokolení, neboť oba rohy šelmy ze země postupují skrze čtyři pokolení stupňující se vzpoury. Nedělní zákon označuje okamžik, kdy jsou Boží soudy, znázorněné „hřměními a blesky“, vykonány, a jsou vykonány nad čtvrtým pokolením.

„O Emorejích Hospodin řekl: ‚Ve čtvrtém pokolení se sem opět navrátí, neboť nepravost Emorejců ještě nedosáhla plné míry.‘ Ačkoli byl tento národ nápadný svým modlářstvím a zkažeností, dosud ještě nenaplnil číši své nepravosti a Bůh nevydal příkaz k jeho úplnému vyhlazení. Lid měl spatřit božskou moc zjevenou zvláštním způsobem, aby byl ponechán bez výmluvy. Soucitný Stvořitel byl ochoten snášet jejich nepravost až do čtvrtého pokolení. Poté, nebude-li patrná změna k lepšímu, měly na ně dopadnout Jeho soudy.“

„S nekonečnou neomylností vede Nekonečný stále účet se všemi národy. Zatímco je Jeho milosrdenství nabízeno spolu s výzvami k pokání, tento účet zůstává otevřený; avšak když součet dosáhne určité výše, kterou Bůh stanovil, začíná služba Jeho hněvu. Účet je uzavřen. Božská trpělivost končí. V jejich prospěch již není žádné další dovolávání se milosrdenství.“ Testimonies, svazek 5, 208.

Sestra Whiteová označuje soudy, které začínají při nedělním zákonu, jako „Boží ničivé soudy“. Učí, že pro pošetilé laodicejské adventisty je již pozdě, ačkoli měli příležitost připravit se na krizi o půlnoci, avšak odmítli tak učinit. Doba těchto ničivých soudů pro pošetilé panny je „časem milosti“ pro ty, kdo dosud neslyšeli pravdu.

„Kéž by lid poznal čas svého navštívení! Je mnoho těch, kteří dosud neslyšeli zkoušející pravdu pro tuto dobu. Je mnoho těch, s nimiž zápasí Duch Boží. Doba Božích ničivých soudů je dobou milosti pro ty, kteří neměli příležitost poznat, co je pravda. Pán na ně bude hledět s něžným soucitem. Jeho srdce milosrdenství je pohnuto; Jeho ruka je stále vztažena k záchraně, zatímco dveře jsou zavřeny pro ty, kteří by nevešli.“ Testimonies, svazek 9, 97.

Když je otevřena sedmá pečeť, ozývají se „hlasy a hřmění a blesky a zemětřesení“. „Hodinou“, v níž se „zemětřesení“ ze Zjevení jedenácté kapitoly poprvé naplnilo, byla Francouzská revoluce, a dokonalým naplněním oné „hodiny“ je „otřes“ šelmy „ze země“ při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Právě v oné „hodině“ je sedmá pečeť plně otevřena. Kříž je předobrazem nedělního zákona a při kříži nastalo veliké zemětřesení.

Ježíš pak, znovu zvolav mocným hlasem, vypustil ducha. A hle, chrámová opona se roztrhla ve dvě odshora až dolů; země se otřásla a skály se rozpukly. Matouš 25,51.

Na kříži bylo svrženo satanovo království, jako tomu bude i při nedělním zákoně.

„Kristus nevydal svůj život, dokud nevykonával dílo, které přišel vykonat, a svým posledním dechem zvolal: ‚Dokonáno jest.‘ Jan 19,30. Bitva byla vyhrána. Jeho pravice a jeho svaté rámě mu zjednaly vítězství. Jako Dobývateľ vztyčil svůj prapor na věčných výšinách. Cožpak mezi anděly nebyla radost? Celé nebe jásalo nad Spasitelovým vítězstvím. Satan byl poražen a věděl, že jeho království je ztraceno.“ Touha věků, 758.

Zemětřesení kříže je zobrazením „pravdy“, která je Alfa i Omega. „Pravda“ je počátek, prostředek i konec; je to hebrejské slovo, které vzniklo spojením prvního, třináctého a posledního písmene hebrejské abecedy. Když Kristus zemřel, nastalo zemětřesení, a potom při Jeho vzkříšení další zemětřesení. Na kříži bylo první zemětřesení, potom hrob a pak zemětřesení při Jeho vzkříšení. Při obou zemětřeseních se otevřely hroby.

„Když Ježíš, jak visel na kříži, zvolal: ‚Dokonáno jest‘, skály se roztrhly, země se otřásla a některé hroby se otevřely. Když vstal jako vítěz nad smrtí a hrobem, zatímco se země zmítala a sláva nebe zářila kolem posvátného místa, mnozí ze spravedlivých mrtvých, poslušní Jeho volání, vyšli jako svědkové toho, že vstal z mrtvých. Tito upřednostnění, vzkříšení svatí vyšli oslavení. Byli to vyvolení a svatí ze všech věků, od stvoření až do Kristových dnů. Tak zatímco se židovští vůdci snažili zatajit skutečnost Kristova vzkříšení, Bůh si zvolil vyvést ze svých hrobů zástup, aby dosvědčil, že Ježíš vstal, a vyhlásil Jeho slávu.“ Early Writings, 184.

Při prvním zemětřesení se otevřely hroby a při posledním zemětřesení byl otevřen Kristův hrob. Ve Zjevení jedenáct přicházejí dva svědkové ze svých hrobů ve stejnou hodinu jako zemětřesení. Zemětřesením je nedělní zákon, který je předobrazem křížem. V hodině nedělního zákona tedy mají nastat dvě vzkříšení. První představuje zrození sto čtyřiceti čtyř tisíc, k němuž dochází předtím, než žena začne rodit, druhé nastává při jejích porodních bolestech. Žena ze Zjevení dvanáct nejprve porodí dítě mužského pohlaví, které má vládnout národům železnou berlou, a to bez jakýchkoli porodních bolestí. Potom při nedělním zákonu začnou její porodní bolesti a porodí druhé dítě. Nejprve porodí Eliáše a naposledy porodí Mojžíše. Nedělní zákon je hodinou vzkříšení dvojčat ze Zjevení sedm.

Když je při nedělním zákoně plně otevřena sedmá pečeť, nastává v nebi ticho asi na půl hodiny.

„Ale Bůh trpěl se svým Synem. Andělé byli svědky Spasitelovy úzkosti. Viděli svého Pána obklopeného legiemi satanských sil, jeho přirozenost sklíčenou otřásající se, tajuplnou hrůzou. V nebi zavládlo ticho. Žádná harfa se nerozezvučela. Kdyby smrtelníci mohli spatřit úžas andělského zástupu, když v tichém zármutku sledoval, jak Otec odděluje od svého milovaného Syna paprsky světla, lásky a slávy, lépe by porozuměli tomu, jak ohavný je v Jeho očích hřích.“ Touha věků, 693.

První půlhodina hodiny zemětřesení představuje první zrození či vzkříšení dvou svědků. V této půlhodině jsou dva svědkové zapečetěni. Musejí být zapečetěni předem před nedělním zákonem, neboť jsou korouhví, která během zbývajících půlhodin povolává druhé dítě z hrobu. Druhé dítě může být přivedeno k životu jedině tím, že během porodních bolestí krize nedělního zákona spatří muže a ženy s pečeti Boží.

„Dílem Ducha svatého je usvědčovat svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu. Svět může být varován jedině tehdy, když uvidí ty, kdo věří pravdě, posvěcené skrze pravdu, jak jednají podle vznešených a svatých zásad a jak ve vysokém, ušlechtilém smyslu ukazují jasnou dělící čáru mezi těmi, kdo zachovávají Boží přikázání, a těmi, kdo je pošlapávají svýma nohama. Posvěcení Duchem vyznačuje rozdíl mezi těmi, kdo mají pečeť Boží, a těmi, kdo zachovávají podvržený den odpočinku. Když přijde zkouška, bude jasně ukázáno, co je znamením šelmy. Je jím zachovávání neděle. Ti, kdo po vyslyšení pravdy nadále považují tento den za svatý,

nesou podpis člověka hříchu, jenž zamýšlel změnit časy a zákon.“ Bible Training School, 1. prosince 1903.

Prvorození ženy jsou sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou v knize Zjevení označeni jako prvotiny. Představují znamení, jež musí druhé stádo rozpoznat v krizi a zápasu boje o nedělní zákon. Tím znamením je sobota, kterou sto čtyřicet čtyři tisíc zachovávají v době, kdy je to nezákonné. Sestra Whiteová nazývá jejich korouhev „krví potřísněným praporem knížete Emmanuela“.

„Ve vidění jsem spatřila dvě vojska v hrozném střetu. Jedno vojsko bylo vedeno prapory nesoucími odznaky světa; druhé bylo vedeno krví zbroceným praporem Knížete Emmanuela. Prapor za praporem zůstával povlávat v prachu, jak se oddíl za oddílem z Hospodinova vojska přidával k nepříteli a kmen za kmenem z řad nepřítelů se spojoval s Božím lidem zachovávajícím přikázání. Anděl letící prostředkem nebe vkládal prapor Emmanuela do mnoha rukou, zatímco mocný vojevůdce volal silným hlasem: „Seřaďte se. Ať nyní zaujmou své místo ti, kdo jsou věrni Božím přikázáním a svědectví Ježíše Krista. Vyjděte z jejich středu a oddělte se, a nedotýkejte se nečistého, a přijmu vás a budu vám Otcem a vy budete Mými syny a dcerami. Kdo chce, ať přispěchá na pomoc Hospodinu, na pomoc Hospodinu proti mocným.““ Testimonies, svazek 8, 41.

Korouhev zbrocená krví je tím, co musí Boží jiné stádo spatřit v době krize nedělního zákona. Korouhev je vzcházejícím světlem neseným sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Tato korouhev je červené barvy, neboť je to korouhev zbrocená krví. Tato korouhev byla předobrazena v bitvě o Jericho, když Rachab přijala a ukryla zvědy a poté uznala svou podřízenost Jozuově vojsku tím, že z jejího okna vyvěsila šarlatovou nit. Rachab představuje Boží druhorozené děti v krizi nedělního zákona, které vidí a přijímají šarlatové znamení a přicházejí k poslušnosti vůči Jozuovu vojsku. Šarlatová nit, kterou Rachab použila, byla znamením pro Jozuovo vojsko, aby nezničilo Rachabin dům.

Rachab představuje ty, kteří se v době krize nedělního zákona stále nacházejí v Babylóně, a Jozuovo vojsko představuje prvorozené ze sto čtyřiceti čtyř tisíc. Šarlatová nit je symbolem Boží soboty. Šarlatová nit byla příkazem vyzvědačů daným Rachab, který musela uposlechnout, měla-li získat Boží ochranu.

Hle, až vejдемe do země, přivaž tuto šňůru z šarlatové nitě do okna, kterým jsi nás spustila dolů; a shromáždí k sobě domů svého otce i svou matku, své bratry i celý dům svého otce. Jozue 2,8.

Znamení, které ti, kdo jsou ještě v Babylóně, musí spatřit, je znázorněno šarlatovou nití, již je sobota, avšak která zároveň označuje rozdíl mezi oběma dvojčaty. Prvorozeným dvojčetem je sto čtyřicet čtyři tisíc, neboť v ruku nesou krví potřísněný prapor knížete Emmanuela.

I vztyčí korouhev pro národy, shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sebere ze čtyř končin země. Zmizí též žárlivost Efraimova a protivníci Judy budou vyhlazeni; Efraim nebude žárlit na Judu a Juda nebude sužovat Efraima. Ale snesou se na bedra Pelištejců k západu; společně oloupí syny východu; vloží svou ruku na Edom a Moáb a synové Amónovi je budou poslouchat. Izajáš 11,12–14.

Prvorozené dvojčce má šarlatové znamení, totiž šarlatovou nit, která označuje prvorozeného. Prvorozeným dvojčetem je Zarah a druhorozeným je Pharez.

I stalo se za času jejího porodu, hle, v jejím lůně byla dvojčata. A stalo se, když rodila, že jedno vystrčilo ruku; i vzala porodní bába a uvázala na jeho ruku šarlatovou nit a řekla: Tento vyšel první. Ale stalo se, když svou ruku zase vtáhlo, hle, vyšel jeho bratr; i řekla: Jak ses prodral ven? Tato trhлина budiž na tobě. Proto bylo dáno jeho jméno Fares. Potom vyšel jeho bratr, který měl na ruce šarlatovou nit; a bylo mu dáno jméno Zara. Genesis 38:27–30.

Zára znamená vycházející světlo a Fares znamená prolomit se. Když dvojčce Fares spatří vycházející světlo znamení šarlatové nitě na ruce svého dvojčete, svého bratra Záry, „prolomí se“, neboli vyjde z Babylóna. Zářino rozpoznání vycházejícího světla šarlatové nitě označuje podřízení naposledy narozeného dvojčete prvorozenému dvojčeti.

I přijdou od východu i od západu, od severu i od jihu, a zasednou v království Božím. A hle, jsou poslední, kteří budou první, a jsou první, kteří budou poslední. Lukáš 13,29.30.

Skryté dějiny sedmi hromů vymezují tři mezníky. První i poslední mezník jsou zklamáními. Období mezi prvním zklamáním a poselstvím Půlnočního volání je dobou prodlévání. Od Půlnočního volání, které je druhým mezníkem, je dané období časem zapečetování. Období, které je časem zapečetování, končí při posledním zklamání.

Skryté dějiny sedmi hromů určují tři mezníky. První i poslední mezník představují otevření hrobů při zemětřesení. Období mezi otevřením prvního hrobu a poselstvím Půlnočního volání je čas prodloužení. Od Půlnočního volání, které je druhým mezníkem, je časovým obdobím doba zapečetování. Období, které je dobou zapečetování, končí při otevření posledního hrobu.

O těchto dvou svědcích tři kroků skrytých dějin sedmi hromů svědčí také Kristova smrt a vzkříšení. První otevření hrobu bylo symbolizováno Kristovým křtem do vodního hrobu, posledním hrobem byl kříž. Mezi Kristovým křtem a křížem Kristus hlásal své poselství, které bylo předobrazem Půlnočního volání. Toto hlásání vykonal během tisíce dvou set šedesáti dnů. Po kříži bylo v osobě Jeho učedníků poselství Půlnočního volání opakováno po tisíc dvě stě šedesát dnů až do smrti Štěpána.

Dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly byli zmocnění hlásat poselství půlnočního volání po dobu tisíce dvou set šedesáti dnů. Poté byli zabiti a leželi na ulicích po dobu tisíce dvou set šedesáti dnů, dokud nebyli znovu přivedeni k životu a zmocnění.

V příštím článku budeme pokračovat ve zkoumání těchto pravd.

„Nedojde-li k opravdovému obrácení duše k Bohu; neoživí-li životodárný dech Boží duši k duchovnímu životu; nejsou-li vyznavači pravdy vedeni zásadou zrozenou z nebe, pak nejsou zrozeni z neporušitelného semene, které žije a zůstává navěky. Nespoléhají-li na spravedlnost Kristovu jako na svou jedinou jistotu; nepřipodobňují-li se Jeho charakteru a nepracují-li v Jeho duchu, jsou nazí, nejsou oděni rouchem Jeho spravedlnosti. Mrtví bývají často pokládáni za živé; neboť ti, kdo uskutečňují to, co podle svých vlastních představ nazývají spasením, nemají v sobě Boha, který v nich působí, že chtějí i činí, co se jemu líbí.“



„Tato třída je výstižně znázorněna údolím suchých kostí, které Ezechiel spatřil ve vidění.“  
Review and Herald, 17. ledna 1893.